

EFE

El problema i la solució

Entre l'efecte i el desafecte, Zapatero serà actor principal als propers comicis valencians. El PP basa la seua estratègia en el victimisme, en el menysteniment que, diuen, practica el Govern espanyol cap al País Valencià. Al PSPV, en canvi, esperen que encara siga un imant de paperetes.

Posem per cas que Zapatero, optimista de mena que n'és, opta demà mateix per fer una passejada per València. No importa el barri. En pocs minuts, el president, indefectiblement, escoltaria les següents paraules:

aigua, Ebre, AVE, copa, Amèrica, policia, immigració, delinqüència. D'altres, de manera menys ostensible, se li acostarien per dir-li "avant", i poca cosa més. Entre una part dels votants valencians que tradicionalment trien PSOE,

de fet, ha quallat el discurs victimista del PP, segons el qual l'accés a la Moncloa de Zapatero ha significat un fre per al País Valencià. Com que el PP dóna per mobilitzats el milió i escaig d'electors que li són fidels en la salut i en la malaltia, en la riquesa i en la pobresa, tota la responsabilitat del cara o creu en què s'han convertit les eleccions valencianes del maig recau sobre els indecisos socialistes, i especialment sobre aquells que tan sols volen, amb el PSOE, relacions esporàdiques, d'una nit electoral cada molt de temps.

A Madrid —on el candidat socialista del PSPV i secretari general d'aquesta formació, Joan Ignasi Pla, darrerament ha celebrat tres sopars "entre valencians" a fi de fer-se un nom i ser concebut com a alternativa—, el gran contrincant —més enllà d'Eduardo Zaplana— de Francesc Camps no transmet la sensació de cavalcar sobre un cavall guanyador. Potser el genet i l'animal no acaben de compenetrar-se, diuen alguns. Potser té a veure que el secretari d'organització, José Blanco, no ha confiat des d'un principi en Pla, del qual no ha parlat bé en determinats cercles fins que ha vist que moure fitxes al PSPV podria provocar nous terratrèmols en un terreny amb alt risc sísmic, ara calmat.

Ara Blanco —més encara després de l'acord entre Esquerra Unida i Bloc— no s'està de dir que al País Valencià hi ha "pulsio de canvi", i això li diu a un Zapatero que sempre ha cregut més en les virtuts de Pla com a presidenciable. Zapatero, de fet, mai no ha retret a Pla que no li donara suport en el famós congrés de juliol del 2000, quan el lleonès va seduir uns delegats socialistes farts de les cares de sempre. L'actual cap del PSPV havia defensat la candidatura de Rosa Díez a la secretaria general, que va quedar última classificada, amb 67 suports dels 990 delegats. Díez continua al PSOE, exerceix de fuet de Zapatero, i acudeix sistemàticament —com a representant socialista— al programa de debat de Telemadrid *Madrid opina*, dirigit i presentat per Ernesto Sáez de Buruaga, excap d'informatius de TVE amb el PP. Pla va errar, en posar-se del costat de Díez, però Zapatero mai no li ho ha retret.

Zapatero sap que els plats més llameners que se serviran el 27 de maig són el País Valencià i Madrid: penetrar en un d'aquests dos feus conservadors seria un

aval a la seua tasca. Per això ha convençut Carme Alborch perquè encapçale la llista municipal socialista a València ciutat –sectors del PSOE l’haurien proposada ara, fins i tot, com a candidata a l’alcaldia de Madrid, ja que l’aspirant socialista de rebot, el cap de l’àrea econòmica de la Moncloa, Miguel Sebastián, sembla una aposta feblíssima–. Alborch segurament no serà investida com a alcaldessa, però Zapatero no dubta que retallarà distàncies amb el PP al cap i casal, i que els seguidors de l’exministra aprofitaran l’excursió al col·legi per votar Pla. El desig d’Alborch de presentar-se a les eleccions era equivalent a zero, però ha acatat amb bona cara. Fa temps que està embadalida, amb Zapatero.

‘Valencians’, amb cursiva. No ho sembla, però a l’executiu de Zapatero hi ha tres membres nascuts al País Valencià, i no de tercera fila, precisament. Els dos vicepresidents –María Teresa Fernández de la Vega i Pedro Solbes–, així com el ministre d’Administracions Públiques, Jordi Sevilla, en són oriünds. La seua influència en la política valenciana, però, és nul·la. Si de cas, algunes declaracions de Sevilla han aixecat polseguera, ja que incloïen suggestius rumors sobre candidatures municipals –anuncià una “sorpresa” a la ciutat de València, finalment materialitzada en Alborch– i fins i tot a àmbit autonòmic, on els diaris conservadors, mirant de desestabilitzar Pla, l’han suggerit com a possible substitut. Sevilla els ha donat més peixet, advocant per un “minitransvasament” de l’Ebre al nord de Castelló.

Hi ha hagut declaracions de ministres que han influït bastant més que no el trident valencià. Medalla d’or i corona de llorer per a la responsable de Medi Ambient, Cristina Narbona, que no sols ha hagut de defensar l’abolició del transvasament de l’Ebre, sinó que, a més, ha anunciat “l’esgotament del model turístic de sol i platja”. “Perill públic”, “enemiga dels valencians” o “la pitjor medusa” són només algunes de les reaccions que ha rebut de les hosts del PP.

En perfecta sintonia amb Narbona, la titular d’Habitatge, María Antonia Trujillo, va arribar a assegurar: “Ni conec, ni vull conèixer Benidorm.”

Tenim un Pla. Després de tot això les enquestes encara són esperançadores

per al PSPV, i Zapatero preveu desembarcar al port de València amb ànims de conquesta. Amb un PP del tot escorcat a la dreta, el discurs de la por –“vénen els rojos i els catalanistes!”– amenaça de fer perdre vots al PP per la seua dreta extrema –en favor d’opcions que fa temps que alerten d’aquest “perill”– i, alhora, mobilitzaria sectors abstencionistes del PSOE que no senten cap terror, a més d’una part d’aquells que indistintament voten PP o PSOE, i que pensen que els populars sobreactuen.

Fins al maig, la desfílada del president espanyol i dels seus ministres serà continuada, com si es tractara d’una *troupe de majorettes*. Els socialistes valencians ja distribueixen un llibret de dotze planes en què detallen les actuacions del Govern del PSOE al País Valencià. Com els 1.000 milions d’euros que permetran celebrar la Copa de L’Amèrica al juny –els comptes de la Generalitat València-

na i de l’Ajuntament no hagueren suportat la despesa que en comporta l’organització–. O, també, que ja estiga licitat el 92% del trajecte de l’AVE que, al 2010, unirà el País Valencià i Madrid –el Govern del PP, diu el PSPV, només va desenvolupar l’1,5% de les obres.

El temps, en política, passa de manera vertiginosa, però Zapatero tampoc no oblida la taula de salvació que Pla va llançar-li amb la reforma de l’Estatut valencià, ara fa un any, quan el debat sobre el text català coïa, i molt, al PSOE. Endinsar el PP en l’espiral reformista va costar grans discussions entre els socialistes valencians i els que podrien esdevenir, en pocs mesos, socis de govern.

Per això, Zapatero, per entronitzar Pla, avui passejaria per València i escamparia algunes de les partícules del seu efecte que encara li puguen quedar.

Víctor Maceda

EL PSOE esvaeix el PSIB

Del “ser més PSIB que PSOE” que preconitzava el secretari general dels socialistes balears, Francesc Antich, queda poc. El record, si de cas.

L’any 1998 Francesc Antich guanyà les primàries del PSOE balear. Es convertia així en candidat a la presidència del Govern a les eleccions del 1999. El seu lema era “Ser més PSIB que no PSOE”. Una vegada al capdavant del Govern, calia reorganitzar el partit. L’any 2000 la Federació Socialista Balear –PSOE celebrà el congrés ordinari. Per primera vegada en molts anys –de fet, l’única–, l’assemblea fou pau i concòrdia. Antich va ser aclamat com a secretari general. En

aquell congrés es va fer realitat el “Ser més PSIB que no PSOE”. El partit s’insularitzà molt –cada illa passava a ser una federació– i, en general, s’inspirà en el PSC de Pasqual Maragall, tot i no ser jurídicament diferent del PSOE –com sí que ho és el partit català–. La inspiració catalana arribà al punt que canvià el nom per passar a dir-se Partit dels Socialistes de les Illes Balears (PSIB). Val a dir, però, que el nou nom no quallà del tot, ja que a Menorca i a les Pitiüses han continuat fent servir únicament la sigla PSOE, i a Mallorca ha esdevingut una marca purament oficial. De fet, els mateixos dirigents es refereixen sovint al seu partit simplement com a PSOE. En aquells anys la sintonia entre Antich i Maragall era absoluta. Era l’època en què, juntament amb Joan Ignasi Pla al País Valencià i Marcelino Iglesias a l’Aragó, impulsaren allò de “l’eix federalista” en el si del PSOE espanyol.

La derrota a les eleccions generals del 2000 no solament no afectà negativa-